

בש"פ 4072/18 - מדינת ישראל נגד עותמאן עמאש

בבית המשפט העליון

בש"פ 4072/18

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

עותמאן עמאש

בקשה שניה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996
בית המשפט המחוזי בחיפה - תפ"ח 18294-06-17

תאריך הישיבה:

ט"ז בסיון התשע"ח (30.5.18)

בשם המבקשת:

עו"ד עילית מידן

בשם המשיב:

עו"ד סארי עבוד

החלטה

בקשה שניה להארכת מעצרו של המשיב מעבר לתשעה חודשים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי
עמוד 1

(סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ב-90 ימים החל מיום 6.6.2018 או עד למתן פסק הדין בתפ"ח 18294-06-17 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

רקע והליכי מעצר

1. ביום 8.6.2017 הוגש נגד המשיב ונאשם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף) כתב אישום המייחס להם עבירות של רצח בכוונה תחילה לפי סעיפים 300(א)(2), 301 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ולהלן: החוק; ניסיון לרצח לפי סעיפים 305(1) ו-29 לחוק; קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; ועבירות בנשק לפי סעיפים 144(א), 144(ב) ו-29 לחוק. פרטי כתב האישום הובאו בהחלטתו של השופט מ' מזוז (בש"פ 1757/18). בתמצית ייאמר כי במסגרת סכסוך בין המשיב, הנאשם הנוסף (להלן יחד: הנאשמים) ובני משפחתו של הנאשם הנוסף, לבין בני משפחה אחרת (להלן: בני המשפחה), הנאשמים הצטיידו מבעוד מועד בנשק חם וגמלו בליבם לגרום למותם של בני המשפחה. הנאשמים הגיעו לבית בני המשפחה, והנאשם הנוסף החל לירות לעברם לפחות שמונה יריות. המשיב ירה יריות רבות באוויר במטרה למנוע הפרעה לירי שביצע הנאשם הנוסף, להבריח את הנוכחים באירוע ולאפשר להם להימלט מהמקום. לאחר שהנאשמים נמלטו, הם העבירו את כלי הנשק לאחרים במטרה להעלימם ולשבש את החקירה. כתוצאה מהמעשים הנ"ל, נגרם מותו של אחד מבני המשפחה ושניים מאחיו נפצעו.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה לעצור את הנאשמים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם (מ"ת 18354-06-17). ביום 13.8.2017 הורה בית המשפט (כב' השופט א' פורת) על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, בהסכמת בא-כוחו, לנוכח עילת המעצר העולה מהאישומים והיעדר מחלוקת ביחס לתשתית הראייתית הלכאורית והיעדר חלופת מעצר.

3. ביום 28.11.2017 הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטה להורות על מעצרו עד לתום ההליכים. בדיון שנערך ביום 11.12.2017 טען המשיב נגד הראיות לכאורה, וציין כי דיון ההוכחות הראשון בתיק העיקרי נקבע רק לחודש מאי 2018. על כן, הכרסום בחומר הראיות וחלוף הזמן מצדיקים, לשיטתו, שקילת חלופת מעצר. ביום 8.1.2018 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע המעשים המיוחסים למשיב. עוד צוין כי מועדי דיון בינואר ובפברואר 2018 שהוצעו לבאי-כוח הנאשמים לא התאימו ליומנם, וזאת הסיבה לקביעת דיוני ההוכחות בחודש מאי 2018. נקבע כי משהביעו באי-כוח הנאשמים הסכמה מפורשת לדחייה אין להם אלא להלין על עצמם, ונסיבות אלה אינן מניבות סעד של שחרור ממעצר. לפיכך, הבקשה לעיון מחדש נדחתה.

4. משחלפו תשעה חודשים מיום מעצרו של המשיב, הגישה המבקשת בקשה ראשונה להארכת מעצרו. ביום 4.3.2018 קיבל בית משפט זה (השופט מ' מזוז) את הבקשה, בעמדו על חומרת העבירות המיוחסות למשיב; המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו; ועל כך שאין מדובר במקרה בו מוצדק לבחון אפשרות לחלופת מעצר עקב התארכות ההליכים (בש"פ 1757/18 הנזכר לעיל).

5. להשלמת התמונה יצוין כי הנאשם הנוסף נעצר אף הוא עד לתום ההליכים המשפטיים. ביום 6.9.2017 נדחתה בקשתו לעיון חוזר, ומאז הסכים להארכת מעצרו בבית משפט זה.

השתלשלות העניינים בתיק העיקרי

6. ביום 22.6.2017 בוצעה הקראה של כתב האישום. מאז, הדיונים נדחו פעמיים לבקשת באי-כוח הנאשמים, הוחלף המותב הדין בתיק, ולבסוף, מועד מתן המענה לכתב האישום נקבע ליום 2.11.2017. במועד זה, ביקשו באי-כוח הנאשמים למסור תגובתם בכתב, שנמסרה על-ידי המשיב ביום 10.12.2017. כאמור לעיל, בישיבה ביום 27.9.2017 הוצע לבאי-כוח הנאשמים לקיים דיוני הוכחות במועדים מוקדמים יותר, אך אלו לא התאימו ליומנם. על כן, נקבעו ארבעה מועדי הוכחות למאי 2018, מתוכם שלושה התקיימו בפועל (דיון אחד התבטל בהסכמה לאור הולדת בנו של בא-כוח המבקשת בהליך העיקרי). במהלך דיונים אלו נשמעו שישה עדי תביעה, נוספו לכתב האישום שישה עדי תביעה נוספים, ונקבעו ארבעה דיוני הוכחות נוספים לחודשים אוקטובר ונובמבר 2018. בית המשפט ציין כי לאחר שיודיעו באי-כוח הנאשמים אם הם מוותרים על מי מעדי התביעה, יתווספו מועדים נוספים בהתאם לצורך.

הבקשה להארכת מעצר והדיון בבקשה

7. המבקשת טוענת כי יש להורות על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים. המעשים המיוחסים לו מעידים על מסוכנות גבוהה ביותר, ונוכח הימלטות המשיב ממקום העבירה ועונש המאסר הממושך הצפוי לו ככל שיורשע, קם חשש להימלטותו מהדין. כמו כן, מכיוון שעסקינן בסכסוך בין משפחות, עולה חשש משמעותי לשיבוש מהלכי משפט והשפעה על עדים. ביחס להתקדמות ההליך טוענת המבקשת כי העיכוב בתחילת שמיעת ההוכחות רובץ לפתחם של באי כוח הנאשמים.

8. המשיב מתנגד לבקשה. בדיון שהתקיים ביום 30.5.2018 ציין בא-כוח המשיב כי בא-כוח הנאשם הנוסף הוא ססירב לקביעת המועדים המוקדמים יותר שהוצעו. עוד צוין כי בהינתן שמועדי ההוכחות שנקבעו לחודשים אוקטובר ונובמבר 2018, ברי כי המשפט לא יסתיים במסגרת ההארכה הנוכחית. אי לכך, בא-כוח המשיב ביקש לשקול קבלת תסקיר בעניינו של המשיב או שחרורו לחלופת מעצר, בהתחשב בכך שהמשיב נעדר עבר פלילי וכי ההליכים בעניינו מתקדמים בקצב שאינו משביע רצון.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה על נספחיה ושמיעת טענות הצדדים בדיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

בהחלטה בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים ההלכה היא כי יש לאזן בין זכות החירות של הנאשם, בהתחשב בחזקת החפות, העומדת לו כל עוד לא הורשע, לבין השמירה על ביטחון הציבור והצורך בהגנה על תקינות ההליך המשפטי (בש"פ 1467/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל, בפסקה 37 (1.3.2017)); בש"פ 9673/17 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 10 (19.12.2017)). במסגרת השיקולים בבחינת הבקשה על בית המשפט להביא בחשבון, בין היתר, את מסוכנותו של הנאשם וחומרת העבירות המיוחסות לו; קצב התקדמות ההליך; הזמן שחלף ממועד מעצרו; וכן את החשש מהימלטותו מהדין או משיבוש הליכי משפט (בש"פ 6045/17 מדינת ישראל נ' פיישר, בפסקה 5 (8.8.2017)); בש"פ 8524/17 מדינת ישראל נ' פוגל, בפסקה 24 (3.1.2018), (להלן: עניין פוגל)). ככל שמתארכת

תקופת המעצר, נקודת האיזון נעה לעבר זכותו של הנאשם לחירות (בש"פ 2853/17 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 14 (19.4.2017); בש"פ 9394/17 מדינת ישראל נ' שמואל, בפסקה 10 (7.12.2017)).

10. למשיב מיוחסות עבירות של רצח בכוונה תחילה, ניסיון לרצח, קשר לביצוע פשע, ועבירות בנשק, עבירות שקדם להן תכנון מוקדם והצטיידות בנשק חם. המסוכנות העולה ממעשי המשיב היא רבה, כשעבירות הרצח והנשק המיוחסות לו מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, אותה ניתן לסתור רק בנסיבות יוצאות דופן (עניין פוגל, בפסקה 25; סעיפים 21(א)(1)(ג) ו-21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים). הלכה היא כי שחרור נאשם המואשם בעבירת רצח בכוונה תחילה ממעצר ייעשה אך במקרים חריגים בלבד (בש"פ 3517/14 מדינת ישראל נ' ג'ורבאן, בפסקה 13 (25.5.2014); בש"פ 7532/16 מדינת ישראל נ' חסארמה, בפסקה 14 (13.10.2016); עניין פוגל, בפסקה 25), ולא זה המקרה שלפניי. לכך יש להוסיף כי יש ממש בטענה כי בנסיבות העניין, כשעסקין בסכסוך בין משפחות, כשלאחר המעשים המשיב נמלט מהמקום והעביר את כלי הנשק לאחרים, קם חשש להימלטות ולשיבוש הליכי משפט (ראו, למשל, בש"פ 8787/11 מדינת ישראל נ' חמודה (3.1.2012); בש"פ 1149/13 מדינת ישראל נ' קארוט (18.2.2013)).

שמיעת הראיות החלה בחודש האחרון וקבועים ארבעה מועדי הוכחות נוספים. אף כי יש עוד כברת דרך משמעותית לסיום ההליך, נכון לעת זו, לא שוכנעתי כי יש בהתמשכות ההליכים כדי לשנות את נקודת האיזון ולהורות על שחרורו של המשיב ממעצר. זאת, במיוחד נוכח התרשמותי כי למצער חלק לא מבוטל מהעיכוב בתחילת שמיעת הראיות רובץ לפתחם של באי-כוח הנאשמים.

נוכח מועדי הדיונים שנקבעו, וכפי שטענו בפניי הצדדים, לא נראה שניתן יהיה לסיים את שמיעת עדי הצדדים גם במסגרת הארכת המעצר הנוכחית. משכך, וכפי שציינתי במהלך הדיון, יטיבו הצדדים לעשות באם יפנו לבית המשפט להוספת מועדים נוספים לשמיעת ראיות, וחזקה על בית המשפט המחוזי כי יפעל כמיטב הבנתו וחוכמתו לקדם את ההליך במסגרת ההארכה שניתנה.

11. נוכח האמור לעיל, מעצרו של המשיב מוארך בזאת ב-90 ימים החל מיום 6.6.2018 או עד למתן פסק הדין בתפ"ח 18294-06-17, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ד בסיון התשע"ח (7.6.2018).

ש ו פ ט